

ZÁCHRANA

Dříve krásná, odvážná a statečná dívka nyní pohlédla na své tělo. Vlastně byla ráda, že nemá možnost spatřit sebe samu v zrcadle, protože už takhle si připadala strašně ošklivá. Rozhlédla se okolo, v cele se kromě jí samotné na podlaze krčilo dalších šest lidí. Někteří byli nemocní, jiní umírající, i dva mrtví. Otrásla se odporem k nakaženým, přestože ti ubozí lidé za nemoc ani za smrt nemohli. Bolela ji hlava, dříve pevné, lesklé vlasy nyní napadly vši, z nedostatku potřebných látek se jí navíc lámaly a padaly samy od sebe. Ještě se jí na pokožce nevytvořila smrtící vyrážka, kterou už tolikrát viděla, obávala se ale, že k tomu dříve či později stejně dojde. Přemýšlela, zda je pravděpodobnější, že zemře hladu, či na skvrnitý tyfus. Nejspíš to druhé, protože něco málo stravy stále dostávala, přestože to ani zdaleka nedostačovalo. Nebo oboje najednou, protože až se nemoc projeví navenek, už nedostane ani sousto. Po tváři se jí skutálela slza, ve které se zrcadlila všechna bezmoc smíšená se smutkem, strachem i vztekem.

Musela usnout, přestože si to vůbec neuvědomovala, protože ji probudil jemný dívčí hlas, který slyšela těsně u ucha. "Už jsi v bezpečí, můžeš vstát?" "Už musí být mrtvá, ptáš se jí snad podesáté!" oponoval jiný, rozhodnější hlas. "Asi máš pravdu..." začal se první hlas vzdalovat... Chtělo se jí spát dál, byla strašně unavená, ale sebrala všechny své síly a nejrychleji, jak dokázala, otevřela oči, posadila se a nakonec s obrovským úsilím vstala. Sestřička v bílém plášti, která spolu s další sestrou už zavírala dveře cely, se zastavila. Cosi rozrušeně prohodila ke své přítelkyni, ta na Annu překvapeně pohlédla, poté ji ta první, která ji budila, uchopila za ruku, podepřela ji a pomohla jí vyjít z cely. Na chodbě ji posadila na lavičku a vytáhla z lékařského kufříku nůžky. "Nechci ti ublížit, nic ti neudělám, jenom ti musím ostříhat vlasy," ucítila na tváři konejšivý dotek ruky. Pohlédla sestřičce do očí, kde spatřila cosi nečekaného. Zdravotnice musela být podobně mladá jako ona sama, snad měla i strach z toho, jak na tu zprávu zareaguje. "Proč?" zamračila se nechápavě. "Aby ses nenakazila, víš," držela ji sestřička za ruku, když jí ta druhá po kouscích stříhala vlasy a vkládala je do pytlíku. "Pojď, dovedeme tě na ošetřovnu," rozhodla nakonec první zdravotnice, která jí připadala sympatičtější. "Já se jmenuju Helena, klidně mi říkej křestním jménem a tykej mi!" nabídla dokonce přátelsky. "Já jsem Anna," odpověděla prostě naše hrdinka. "No, já jsem Růža, tak mi taky můžeš tykat," představila se i ta druhá, odtažitější ošetřovatelka.

"Holčiny, ať si lehne sem," křikla na ně u vchodu do pokoje jiná slečna v bílém. Lehla si na lůžko, které jí ukázaly, a na okraj její provizorní postele se usadila Helena. "Musím ti píchnout injekci, aby ses nenakazila, víš," upozornila ji. V další chvíli už vytáhla z kufříku injekci, vpíchlá ji a usmála se na Annu. "My s Růžou teď musíme odejít, ale tady se o tebe postarají a přinesou ti něco k snědku." pohladila ji ještě jednou po tváři a spolu s Růžou odešla. Bylo jí líto, že odcházejí, zvláště Helena.

Měla tak milý hlas, určitě by se mi líp usínalo, kdyby tu byla... Ale jsem tak unavená, že nejspíš usnu i bez toho, to bude tou injekcí, po ní má přece člověk odpočívat a být v klidu...

Poté, co se pořádně prospala, pomalu začala vnímat okolí: co vidí, slyší, cítí. V první chvíli se cítila velmi zmateně, protože místo pouhých několika sester, které na ošetřovně viděla ještě včera, tu nyní bylo mnohem větší množství lidí. Zaposlouchala se do hovoru dvou starších žen, které natahovaly účinnou látku do injekčních stříkaček, jehly otíraly dezinfekcí a nakonec je rovnaly do řady. "Ten můj se mě ptal, proč to dělám, no a já mu říkám, je mi jich líto. Zavřela jsem krám, u nás jiný řeznictví stejně není, o zákazníky nepřijdu, no a budu mít čistý svědomí." líčila zrovna jedna z nich. "Přesně, vytrpěli si toho až dost, musíme jim pomoci, aby to teď přežili. Mně to řekla sousedka, co tady řádí, a esli můžu taky jít pomoci. Říkám, styděla bych se sama před sebou, kdybych sem nepřišla. Navíc v týhle chvíli, když už je po válce!" přikyvovala radostně druhá.

Proč všichni ti lidé nepřišli už dřív, proč nepomáhali už v minulém měsíci, když se tu nemoc objevila poprvé? Nepřipadá těm ženám zvláštní, že trpíme už takovou dobu a ony se dozvěděly o naší situaci až ve chvíli, kdy tu umíráme jako na běžícím pásu? A...co to říkaly o konci války? Jestli je to pravda, musejí chtít jenom ulevit svému svědomí, jestli za války spolupracovaly s Němci, nebo proti nim alespoň nebojovaly...Ale jestli to přežiju, snad mě pustí a já budu moct žít jako před válkou...!

V další chvíli se z chodby vynořila čtveřice žen v charakteristicky bílých pláštích, které tu měli všichni, ale s odznáčky červeného kříže na náprsních kapsách. “V životě jsem něco takového neviděla, a že už jsem toho zažila spoustu. Nechápu, jak se ty holčičky mohly přihlásit dobrovolně, když ještě ani nedodělaly školu. Asi nevěděly, do čeho jdou. Všechna čest, no, aspoň jim po týhle zkušenosti bude všechno připadat lehčí, to taky není na škodu, co?” obrátila se na kolegyni. “Nojo, statečný jsou, jen co je pravda. Já ti ale nevím, esli je to neodradí, víš? Aby ti z toho neměly trauma!” zbrázdily druhé ženě čelo vrásky. “Pět se jich z toho vyléčilo, ale jedna prej umřela. Je jí škoda, chudinky, a co teď její rodina?” ztišila hlas první zdravotnice.

Takže ta Helena musela být opravdu stejně stará jako já, když ještě nedostudovala, páni...Kdybych byla v její situaci, udělala bych opravdu to samé?

Do rozlehlé místnosti náhle vstoupilo několik mužů ve vojenských uniformách, kteří začali drmolit jakýmsi slovanským jazykem na dvě ženy. Ty jim něco stejnou řečí sdělily, a vojáci odešli. Jedna ze žen se obrátila na Annu, která se mezitím strachy schoulila pod deku. “To byli naši osvoboditelé, Rusové, z Rudé armády!” poučila ji nadšeně. “Nejsou to vojáci, jako že by bojovali, ale vojenští lékaři, no, neboj se,” uklidňovala Annu.

Martin chtěl také být lékařem, studoval, než ho přivlekli sem a zabili...Bože, jak jsem mu záviděla, že zemřel, když jsem musela trpět o samotě! A ve chvíli, kdy bych mohla být znovu volná, tady umřu na tyfus...Ne, to se nestane!

Zamrkala, protože ji náhle napadlo, zda na vedlejší lůžku nevidí známou tvář. Bylo obtížné to odhadnout, protože v Malé pevnosti každý dříve či později vyhubl natolik, že z jeho obličeje úplně zmizely předchozí charakteristické rysy. “Martine...?” promluvila nejistě na mladíka. “Anno, jsi to ty?” do očí mu vhrkly slzy. “Nikdy nezapomenu na ten den, jak tě odvedli z naší cely a jak jsem si myslela, že tě zastřelili!” v tu chvíli už se rozplakala i Anna. “Všimli si, že jsme si blízcí, a rozdělili nás. Ani já jsem nečekal, že tě ještě někdy uvidím...” Odmlčel se, natáhl k ní ruku, Anna mu ji podala a on ji stiskl. “Ale teď musíme oba být silní, abychom se uzdravili a odešli odtud. Hned první den tě vezmu do biografu a na kávu!” usmál se na ni. “Ani nevíš, jak se na to těším!” zasmála se.

“Omlouvám se, že jsem naslouchal vašemu rozhovoru, ale s uzdravením si smíte dávat na čas!” ozvalo se kousek od nich ze židle. Podívali se směrem, ze kterého hlas přicházel, a spatřili muže o něco staršího, než byli sami, v nezbytném bílém plášti. “Ještě čtrnáct dní budete muset zůstat tady, aby se tyfus nerozšířil do okolí, ale potom už budete volní!” “Jak to víte?” otázal se nedůvěřivě Martin. “Jmenuju se Karel Raška, to já jsem sem prve povolal ty sestřičky, no a teď jsem si to tu přišel zkontrolovat a dozvěděl jsem se o tomhle opatření. Věříte mi?” zeptal se nakonec. “Ano,“ přikývla Anna. Martin na doktora dlouho nedůvěřivě hleděl, ale nakonec přikývl také.

Co je to za zvyk, poslouchat cizí hovory? Jenže ty sestřičky mi nejspíš zachránily život, nemůžu se na něj moc zlobit...Čtrnáct dní to tu ještě vydržíme, stejně bychom ani nemohli vyjít ven, jak jsme zesláblí vším tím hladem, tyfem a utrpením...Ale až vyjdeme, koupím si nějakou slušivou paruku!